

Moira Macdonald

# Până la ultima pagină

---

Traducere din limba engleză de  
Andreea Florescu



Editori:  
Silviu Dragomir  
Magdalena Mărculescu  
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:  
Mihaela Stan

Design și ilustrație copertă: Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:  
Cristian Claudiu Coban

Dtp:  
Gabriela Anghel

Corectură:  
Cristina Spătărelu

---

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**  
**MACDONALD, MOIRA**

**Până la ultima pagină** / Moira Macdonald ; trad. din lb. engleză de  
Andreea Florescu. - București : Editura Trei, 2026  
ISBN: 978-606-40-2791-7

I. Florescu, Andreea (trad.)

821.111

---

Titlul original: Storybook Ending  
Autor: Moira Macdonald

Copyright © 2025 by Moira Macdonald

Copyright © Editura Trei, 2026  
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București  
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20  
e-mail: comenzi@edituratrei.ro  
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2791-7

*Oricine admite că talentul de a scrie scrisori plăcute  
aparține cu deosebire femeilor.*

Jane Austen, *Mănăstirea Northanger*<sup>1</sup>

*Totul ține de dezvoltarea unei conversații între cărți.  
Când sunt puse una lângă alta, încep să-și vorbească.*  
Paul Yamazaki, *Reading the Room: A Bookseller's Tale*

---

<sup>1</sup> Jane Austen, *Mănăstirea Northanger*, traducere de Costache Popa, Univers, București, 1976 (N.t.).

# 1 April

---

Scrisoarea a fost o greșeală. Era sigură de asta.

April se întreba adesea dacă nu cumva faptul că locuia singură îi dădea prea mult timp de gândit. Avea tendința de a supraanaliza totul, de a-și spune povești care să-i țină companie, care să-i umple încăperile altfel goale. Locuința ei, de exemplu, era sursa nenumăratelor povești: un apartament confortabil, cu un singur dormitor, la etajul al treilea al unei clădiri simple din cărămidă, ridicate prin anii 1920. Uneori April își închipuia o familie mică locuind aici în perioada Marii Depresiuni, poate cu un cearșaf tras pe post de perdea în jurul unui colț din sufragerie pentru a le oferi părinților puțină intimitate. Sau o femeie locuind singură în anii 1940, lucrând la o linie de asamblare dintr-o fabrică din Seattle și așteptându-și soțul sau logodnicul să se întoarcă de pe front. Sau o femeie singură din anii 1960, o secretară în stilul celor din *Mad Men*, într-o rochie colorată, care îi admira pe toți bărbații ce aveau o slujbă întocmai cum își dorea ea și care se întreba când avea să se schimbe și viața ei. Fiecare dintre ei ar fi putut să-și lase amprenta în zgârieturile fine din parchet, în spărturile abia vizibile

în faianța din baie sau în hârtia veche, îngălbenită, de pe fundul rafturilor debaralei. Poate unii dintre ei erau încă în viață, trăind în altă parte, amintindu-și cu drag de anii în care locuiseră în apartamentul din acel bloc liniștit din Seattle, cu vedere primăvărată înspre cireșii rozalii de pe strada de dedesubt. Uneori April își închipuia o reuniune în garsoniera ei, cu oamenii din epoci diferite care, cumva, ca prin magie, ajungeau să împartă același timp și spațiu. Probabil s-ar fi îngrozit când ar fi auzit că ea pe chirie și că încă nu ajunsese să schimbe hârtia de pe fundul rafturilor. (O schimbă cineva, pe bune acum?)

Pentru moment însă, April era concentrată pe ceva cu totul nou, ceva cu mult diferit de acei patru pereți atât de familiari, plăcut decorați. Scrisese misiva și o lăsase la destinație, regretându-și fapta aproape imediat.

În zilele noastre, nimeni nu părea să mai scrie scrisori, însă lui April îi plăcea la nebunie ideea de corespondență scrisă de mână, pe hârtie, deloc asemănătoare cu un e-mail — scrisul de mână, cu bucele, rotunjimile și unghiurile sale, părea a fi o hartă în miniatură a esenței unei persoane sau un portal către un alt timp, asemenea unui roman din epoca victoriană scris cu un stilou cu peniță scârțâitoare. Însă știa prea bine că unele scrisori nu trebuiau niciodată trimise. Scrisorile mărturiseau, poate, un secret dureros; genul de secret pe care era mai bine să-l iei cu tine în mormânt sau măcar să-l porți cu tine la bătrânețe, oricum s-ar fi manifestat aceasta. Scrisori care conțin echivalentul scris al accesului de plâns al unui copilăș, o furie disipată degrabă prin intermediul unor măzgălituri năvalnice pe o bucată de hârtie. Scrisori care duc mai departe zvonuri ce ar putea sau nu să fie adevărate — sau cu atât mai mult dacă sunt adevărate. Ori

scrisori compuse târziu în noapte, începând cu un „Nu mă cunoști, dar...” și continuând cu exprimarea a ceva ce nu poate fi descris decât ca o pasiune față de cineva pe care nu îl știi prea bine.

Din păcate, scrisoarea pe care o formulase ea era exact de tipul celei din urmă.

Și cu toate că nu ai fi putut să spui că o *trimisese* propriu-zis, aceasta ajunsese negreșit la destinație: strecurată printre paginile unei cărți — *Magpie Murders* de Anthony Horowitz, ca să fim mai preciși — și pusă în teancul de cărți vechi de pe biroul-recepție din Read the Room, librăria din cartier, aflată la nici două străzi depărtare de blocul în care locuia April, într-o după-amiază senină de mai, care părea să freamăte de promisiuni. La librărie, un bărbat de treizeci și ceva de ani, pe care April nu știa cum îl cheamă, cu o barbă neîngrijită care-l prindea de minune și cu genul de zâmbet blând care ar fi putut inspira versuri nereușite, avea rolul de a recepționa cărțile vechi nou-venite, de a le sorta și de a le verifica. Tot el avea să găsească scrisoarea — April era sigură de asta — și să o citească. Părea meticolos în ce făcea, întocmai genul de persoană care ar aprecia misterul unui corespondent anonim. Deși era foarte, dar foarte arătos — cu siguranță nu era actor, însă arăta de parcă ar fi putut să fie unul —, părea destul de liniștit și poate chiar puțin timid, un adevărat șoarece de bibliotecă. Îl văzuse interacționând politicos cu clienții, ba chiar o dată l-a și urmărit cu privirea cum căuta online o carte pentru un bătrân care se arătase foarte sceptic în privința computerelor. Pe scurt, părea de treabă.

April era pregătită pentru genul „de treabă”. Era, oficial, singură. Lucratul de acasă păruse foarte convenabil

la început, însă acum devenise ceva permanent fără ca ea să fi consimțit măcar — și, fiind o persoană cu tendințe de introvertit, se adaptase la situație mult prea ușor. Mai deunăzi ieșise la o plimbare — se silea să iasă din apartament măcar o dată pe zi, indiferent de vreme, chiar și pe ploaia de primăvară atât de frecventă în Seattle — și se trezise arătând mult prea mult entuziasm față de un cățel cu puloveraș, al cărui stăpân îl trăsese repede de lângă ea. Acest lucru o făcuse pe April să intre la bănuieli: dacă nu mai știa cum să discute cu oamenii? Dar pe cine să exerseze? Nu se întâlnea cu nimeni. Până și vecinii din bloc păreau să fie la fel de liniștiți și de solitari ca ea, doar rareori aventurându-se afară. April le auzea muzica, pașii și bufniturile misterioase, însă arareori îi și vedea — și mai degrabă își imagina poveștile lor decât să-i cunoască pe bune.

Ar fi putut, desigur, să meargă direct la librar și să-l salute, ca o persoană normală, însă ideea scrisorii îi răsărise în minte într-o noapte, târziu, după ce urmărise două comedii romantice la rând, la scurt timp după ce recitise *Str. Charing Cross nr. 84*. Lucrurile se desfășurau atât de armonios în filme, iar scrisorile din carte (dintre un librar, a observat April, și o femeie căreia îi plăcea la nebunie să citească) erau atât de fermecătoare, încât atunci, în toiul nopții, păruse o idee minunată. Uneori, chibzuse April, stând pe întuneric la biroul ei, nu trebuia decât să azvârli ceva în lume și să vezi ce se întâmplă. În dimineața următoare, pusese degrabă scrisoarea între paginile cărții, fără să-și îngăduie răgazul de a-și regândi acțiunea. Iar acum, pe când după-amiaza târzie se transforma într-o seară liniștită și răcoroasă, nu-i venea ușor să rămână concentrată la lucru.

Țârâitul interfonului i-a întrerupt șirul gândurilor, făcând-o să tresară. Ca de obicei, nu aștepta pe nimeni; fratele său, Ben, era singurul om din viața ei care avea obiceiul să apară neanunțat, însă știa că în după-amiaza aceea se afla la o audiție pentru un musical, deși habar n-avea să cânte. A traversat încăperea și a apăsător pe buton.

— Da?

— Am de livrat o pizza pentru... Jackson?

— Îmi pare rău, a zis April, Jackson stă alături. La 305.

Nu era prima oară când livratorul greșea apartamentul. Domnul Jackson, un învățător pensionat cu care April discutase scurt de câteva ori pe scări sau la intrarea în bloc, comanda pizza în fiecare joi. Se simțea stânjenită pentru faptul că știa acest lucru, poate că avea prea mult timp liber la dispoziție dacă studia obiceiurile vecinilor.

— Mersi!

De la fereastră, April l-a urmărit cu privirea pe livrator cum se întoarce la mașina lui, una mică, cu două uși și cu o felie uriașă de pizza din plastic pe capotă. Poate că cineva îl aștepta la sfârșitul turei — cineva care preîncălzise cuptorul pentru pizza pe care el avea s-o aducă acasă, cineva interesat să audă despre cum îi mersese peste zi și despre aventurile lui cu livratul pizzelor. Cineva care n-a trebuit să lase un bilet într-o carte ca să întâlnească pe altcineva. Mașinuța a luat-o din loc.

În orice caz, scrisoarea fusese trimisă. În fond, ce avea să se întâmple dacă librarul avea s-o citească? Probabil nimic, s-a gândit April, reluându-și locul la biroul ei și continuând să despice firul în patru. Poate că femeile mature — April avea treizeci și trei de ani, o vârstă care

o făcea să se simtă nici prea bătrână, nici prea tânără —, care lucrau de-acasă pentru companii serioase de tehnologie, nu trebuiau să se închipuie în pielea vreunei eroine non-blonde din filmele Norei Ephron. (Părul lui April era de un castaniu-deschis, deloc în stilul comediilor romantice, cu toate că îi plăcea să creadă că avea o frizură mai reușită decât Meg Ryan în *Mesaj pentru tine*.) Poate că plictiseala și singurătatea o determinaseră să facă un pas prea departe. Poate că nu se pricepea prea bine la scris. Și nici măcar nu era o scrisoare, mai degrabă un paragraf, care poate că ar fi avut nevoie de încă o revizuire — era prea scurt și nu suficient de amuzant. April credea în rescriere, în încercarea de a face lucrurile mai bine. În întinderea goală a serii ei, se temea că scrisoarea pe care o lăsase între paginile cărții avea să fie primită cu tăcere. Și poate chiar fusese o idee nebunească.

Însă viața lui April avea nevoie de o idee nebunească, una care să zgâlțâie puțin lucrurile. În cea mai mare parte din timp, petrecea ore lungi în apartamentul ei, ca angajată a unei companii online de imobiliare (o slujbă care consta în principal din trimiterea de e-mailuri veșele unor potențiali vânzători) pe timpul zilei și cititoare avidă pe timpul nopții. Adora să citească; cititul fusese dintotdeauna modalitatea ei de a evada din lume, de a amâna problemele și de a pătrunde într-un spațiu nou. Copilă fiind, zilele ei preferate erau cele în care mergea la bibliotecă, atunci când se căznea pe bancheta din spate a mașinii să țină în echilibru teancurile de cărți, când citea în pat până ce lumina după-amiezii se estompa, iar mama ei o chema la cină. Îi plăcuse la nebunie să citească despre Francie Nolan în *În Brooklyn crește un copac*; a plâns citind, cocoțată într-un copac, despre Jo March din *Fiii*

doctorului March și despre toate surorile ei deosebite, în rochițele și cu șorțurile lor asortate, făcându-și drumurile lor ritualice până la bibliotecă și înapoi. April nu avea surori în viața reală — îl avea pe Ben, dar asta era o cu totul altă poveste —, însă cărțile îi oferiseră și acest lucru.

În ultima perioadă citea, în mare parte, cărți polițiste, în care femeii-detectiv — care toate păreau, la fel ca ea, să locuiască singure în apartamente ciudate și să aibă combinații stranii de alimente nepotrivite în frigider — dădeau mereu peste tot felul de crime misterioase, pe care reușeau să le rezolve numai cu ajutorul unor deducții extrem de inteligente. April își închipuia că s-ar fi priceput la asta, poate pentru că citise toate acele romane — la fel cum, și după ce urmărise toate episoadele din *Call the Midwife* de pe Netflix, era destul de sigură că ar fi putut să moșească un copil la nevoie, câtă vreme nu era poziționat invers —, doar că nu se ivise încă ocazia. Poate acea scrisoare era o încercare de a crea ea însăși puțin mister.

Asemenea multor altor eroine, pe April nu o deranja să locuiască singură, în ciuda bufnetului ciudat din noapte, care o făcea să-și dorească să mai fi fost cineva în cameră cu ea, măcar pentru moment. Uneori vechea clădire părea dornică să-și întindă oasele și să producă zgomote misterioase, ca niște șoapte ale foștilor locatari. Apartamentul ei avea un parchet care scârțâia plăcut chiar și pe timpul zilei și care părea să amintească de pașii altora. Când era mai tânără, April visase să locuiască într-un astfel de apartament, unul care să fie numai al ei, cu vitralii la ferestre și plin cu cărți. Însă acum se întreba uneori dacă așa trebuia să se desfășoare viața unui adult: această întindere tăcută de zile care nu se prea deosebeau

unele de altele, această mulțumire modestă care nu se transforma niciodată într-o fericire deplină. Cu multă vreme în urmă, crezuse că treizeci de ani era o vârstă înaintată, dar că până atunci avea să ducă o viață plină și bogată. Nu era nimic în neregulă cu viața lui April, doar că simțea mereu că e în așteptarea a ceva — a dragostei, a unei slujbe care să fie mai mult decât doar acceptabilă, a unor întâlniri animate cu prietenii, a ceva neașteptat.

Fiind o clientă fidelă a librăriei Read the Room (în urmă cu mai mulți ani, April alesese apartamentul nu doar pentru farmecul lui retro, ci și pentru că se afla în apropierea librăriei; avea de mult fantezia să lucreze într-o bună zi într-o librărie), îl urmărise adesea cu priviri furișe pe bărbatul de la recepție, de la o masă din cafenea sau cu coada ochiului, în timp ce scana rafturile. Era chipeș, dar nu genul acela care să indice că e conștient de acest lucru — își trecea adesea absent mâna prin păr, lăsându-l jucăuș de răvășit. Părea, din ce observase ea, că ar avea simțul umorului. Îi plăcea cum râde la glumele colegilor lui: nu cu un hohot puternic, ci cu un râset blajin, gutural, de cele mai multe ori auzindu-se mai târziu decât al celorlalți. Nu purta verighetă și nu părea nici atașat de cineva anume din librărie, cel puțin din câte văzuse ea. Firește, habar n-avea dacă vreuna dintre aceste impresii era adevărată sau nu (din câte știa, putea fi gay, încurcat cu cineva foarte intimidant, un mare nemernic sau toate cele de mai sus) și nici dacă avea să-i considere abordarea binevenită. Dar singura cale pentru a afla aceste lucruri era să-l contacteze, iar April credea că ar putea să-i placă ideea trimiterii unei scrisori, în locul abordării directe. Ei bine, cel puțin asta credea ieri, iar astăzi era prea târziu să-și anuleze fapta.

April și-a închis laptopul, încheind treaba pentru ziua aceea, a mâncat niște resturi la cină și a încercat să se concentreze asupra altor lucruri. Cum ar fi de ce, de fiecare dată când punea niște bani deoparte ca să-și cumpere o mult dorită piesă de mobilier sau o decorațiune, aceasta din urmă nu arăta niciodată bine în apartamentul ei, de parcă ar fi fost un oaspete ajuns devreme la petrecere, care îi așteaptă să sosească pe ceilalți invitați mai de soi. (Avea un fotoliu nou care nu se înțelegea cu restul mobilierului, mare parte din el cumpărat la mâna a doua; părea că păstrează distanța oricâte pernuțe decorative ar fi pus pe el.) Sau de ce primea mesaje ciudate de la un număr necunoscut, cineva care-și căuta ginerele fugit: „Trb să te întorci. Gloria are nevoie de tn. Copiii au nevoie de tn“. Sau de ce era nepoliticos să-i ceară vecinei de alături, de la 303, care lua lecții de tango, să dea mai încet muzica la *bandoneón* și eventual să exerseze în șosete după ora 22.

I-a dat un mesaj lui Ben doar ca să vadă ce mai face:

Cum a mers proba?

El a răspuns iute, ca de obicei:

Nu grozav, bănuiesc că erau în căutare de cântăreți.

April, pufnind încet ca pentru sine, a tastat „Ei, ce să vezi, e un musical!“, dar l-a șters degrabă și i-a trimis în schimb un emoji, o inimioară.

Seara a trecut liniștită, așa cum se întâmpla adesea cu serile, de parcă ar fi fost zale ale unui lanț nesfârșit. Un lanț drăguț, dar care ar avea poate nevoie de un pandantiv. Sau de ceva. Târziu în noapte, citindu-și în pat

cel mai recent roman polițist, se tot gândea la scrisoare, la cum stă ea, la doar câteva străzi depărtare, pe biroul de recepție al unei librării, cu un colțișor ițindu-se dintre paginile ediției groase și cartonate, cu copertă roșu cu negru, asemenea unei mâini ce se întinde spre necunoscut. Partea bună la romanele polițiste era că misterele ajungeau de fiecare dată să fie rezolvate, deși poate nu chiar așa cum ți-ai fi închipuit la început.

## 2 Westley

---

Oamenii lăseau mereu lucruri în cărți. Era una dintre îndatoririle lui Westley, în calitate de coordonator al secțiunii de cărți vechi din cadrul librăriei Read the Room, să răsfoiască toate cărțile acceptate pentru revânzare și să îndepărteze din ele orice flecușteț, iar el se mândrea că făcea acest lucru cu mare grijă. Zecile de lucrușoare pe care le găsisese înăuntrul cărților erau prinse în piuneze pe peretele de deasupra biroului de la recepție: vederi ce înfățișau plaje îndepărtate și orizonturi strălucitoare, liste de cumpărături scrise de mână, chitanțe de la bancomat, abonamente la reviste, tot felul de broșuri (există una, numai în negru și mov și cu un scris plin de înflorituri, de la un „magazin de articole metafizice“ de pe cealaltă coastă, pe care Westley o privea adesea, încercând să-și închipuie clienții aceluia magazin), felicitări aniversare șterse, cotoare de la biletele de film, semne de carte scumpe, cumpărate de la magazinul de suveniruri al vreunui muzeu. Toate aceste obiecte formau un fel de aură întâmplătoare în jurul biroului, împrejmuiu-l cu comori uitate.

Westley lucra la Read the Room de aproape șase ani de-acum, iar în unele zile abia dacă-și amintea cum ajunsese la librărie. Parcă și el ar fi plutit până acolo pe neașteptate, asemenea acelor felicitări și semne de carte, și îi plăcuse senzația purtatului prin aer. Westley iubise mereu cărțile, chiar și când era mic; o poveste bună părea întotdeauna o companie mai agreabilă decât o altă persoană, plus că nu trebuia să-ți faci griji că ai putea spune ceva greșit. Se simțea bine înconjurat de cărți cât era ziua de lungă, de parcă ar fi fost într-un cerc de prieteni.

Westley era singur la părinți, părinți care îl prețuiau. Mama lui, care suspinase când văzuse cât e de frumos noul ei născut (o poveste pe care Westley o auzise de mult prea multe ori și care îl stânjenea de fiecare dată), îl numise după eroul din filmul ei preferat de-atunci, *File de poveste*. Drept rezultat, Westley avusese parte în decursul vieții de o mulțime de oameni care-i răspundeau cu „După cum dorești“ (*toată lumea a văzut filmul ăla în copilărie?*) și învățase, fără voia lui, că oamenii frumoși primesc ce vor foarte ușor. Nu că Westley s-ar fi considerat frumos — în oglindă, propriul chip îi apărea ca oricare altul și nu știa să-și aranjeze părul precum bărbații din filme, care păreau s-o facă fără pic de efort —, însă oamenii îi spuneau constant că este. Nu știuse niciodată cum să le răspundă.

Să descopere Read the Room în adolescență fusese o revelație. Un băiat timid ca el, căruia nu-i plăcea atenția, găsisese aici un loc unde putea să dispară fericit, să se uite printre rafturi și să citească într-un fotoliu obosit, dar comod încă. În scurta lui perioadă de facultate și mai târziu, acesta rămăsese locul lui preferat în care să petreacă